

WSOY

FRIDA
SKYBÄCK
MUSTA LINTU

Suomentanut Jonja Rajala

»Skybäckin ensimmäinen poliisiromaani on vaikuttava avaus.»

SMÅLANDSPOSTEN

Frida Skybäck

MUSTA LINTU

SUOMENTANUT JONJA RAJALA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Svartfågel

Edgar Allan Poen runon ”Korppi” on suomentanut Niilo Idman.
Lainauksen Leo Tolstoin teoksesta *Sota ja rauha: Ensimmäinen versio* on suomentanut
Eero Balk ja teoksesta *Anna Karenina* Eino Kalima.

© FRIDA SKYBÄCK OCH BOKFÖRLAGET POLARIS AB 2022
IN AGREEMENT WITH POLITIKEN LITERARY AGENCY
SUOMENKIELINEN LAITOS © JONJA RAJALA JA WSOY 2024
ISBN 978-951-0-49841-5
PAINETTU EU:SSA

*Kirvoituksen hetki löi nyt – enempää en epäroinyt –:
”Anteeks suokaa”, lausuin, ”mutta vasta juuri havahduin.
Otin pienen torkahduksen – totta kyllä takaa uksen
heikon kuulin koputuksen, vaan sen miltei harhaks luin.”
Oven vinhaan auki työnsin – edessäni säpsähtäin
pelkän pimeyden näin.*

Edgar Allan Poe: Korppi

PROLOGI

JÄRVI, VOMBSJÖN, levittäytyi hänen edessään paikassa, jossa vesi virtasi kahden harjanteen väliseen notkoon ja kulkeutui sieltä eteenpäin aina Juutinraumalle saakka.

Gun seisoj jäisen rannan aaltomaiseksi jähmettyneellä hiekalla ja katseli valtaisia vesimassoja. Oli jo tammikuu, mutta lunta ei ollut vielä tullut. Ohut kiiltävä jääkerros peilasi betoninharmaata taivasta. Ympärillä tummat puut kurottelivat kohti korkeuksia.

Järvi oli aina vetänyt Gunia puoleensa. Toiselta puolelta sitä ympäröi metsä, toiselta kosteat niityt, laakeat ruohikot ja matalat hiekkasärkät. Linnusto oli täällä monipuolinen, ja tuoksussa sekoittuivat kaarna ja papelorikko, mistä hän piti kovasti. Hän tuli tänne rauhoittumaan. Tämä oli hänen oma paikkansa.

Kun Anders ja Lasse olivat pieniä, järvessä oli uitu kesäisin, ja isompina pojat olivat käyneet täällä katselemissa lintuja ja kalastamassa isänsä Ingemarin kanssa. Gun muisti lasten riemastuneet ilmeet, kun he ylpeinä esittelivät hohtavaa kalansaalistaan, ja mielikuva sai hänet liikuttumaan. Lapsena pojat leikkivät mielellään keskenään, mutta varttuessaan he olivat ajautuneet erilleen. Hermoille käyvien teinivuosien aikana kotona olivat kaikuneet kovat sanat, ovien pauke ja milloin

mitkään tappelut, ja tätä nykyä hänen poikansa olivat eri mieltä miltei kaikesta.

Yhdestä asiasta he kylläkin ajattelivat samoin – Gunin pitäisi lopettaa pitkät kävelyretkensä järvellä. Aina kun hän lähti kävelylle, pojat nurisivat, että yksinään kulkeminen oli vaarallista ja että hänen pitäisi pysytellä maatilan lähettyvillä jottei kaatuisi tai eksyisi.

Sellaiset puheet tuntuivat pahalta. Gun oli aina ollut ylpeä kunnostaan ja tarmokkuudestaan. Yhtenä kesänä, kun Inge-
mar oli satuttanut selkensä, Gun oli hoitanut sadonkorjuun pitkälti itseksensä, mutta nyt nivelrikko piti häntä tiukasti otteessaan. Polvet ja niska olivat jumissa, ja jalat tuntuivat lyijynraskailta.

Oli totta kai ihanaa, että pojat välittivät hänestä, mutta toisinaan hän toivoi, etteivät he miettisi koko ajan hänen ikäänsä. Ei hän ikinä eksyisi seudulla, jossa oli aina elänyt, mutta kännykkää hän suostui pitämään mukana siltä varalta, että jotain sattuisi. Mitä nyt sitten voisikaan sattua, luonnossa kun oli turvallisempi olo kuin missään muualla.

Kauempana Vombs furen metsikössä rasahti, ja musta lintu kohosi räkäkäisten siivilleen. Tiheä mäntymetsä oli Gunin suosikkipaikkoja. Lapsena hän oli leikkinyt siellä usein – juoksennellut avojaloin pehmeällä sammaleella ja pistelevillä männynneulasilla, poiminut äidille sieniiä ja rakennellut majoja suojaksi lumipyryiltä.

Oi niitä aikoja ennen luonnonilmiöiden hurjistumista ja kaiken muuttumista. Nykyään elämä Skånen maaseudulla oli taistelua äärisäitä vastaan, selviytymistä tulvista ja kesien kuivuudesta ja kaipuuta kadonneisiin talviin. Gunin vanhempien nuoruuden kävelyretket jäätyneen salmen poikki aina Tanskaan asti olivat muisto vain. Eikä Harlösan asukkaiden seuraava sukupolvi varmaan edes tietäisi, mitä lumi on.

Gun täyttäisi keväällä kahdeksankymmentäviisi, ja menneiden muistelu sai mielen hieman haikeaksi. Ingemar ja

hän olivat kohdanneet yhteisten vuosiensa varrella myrskyjä, katoja, sairauksia ja vesipulaa. Mutta he olivat myös arvostaneet kaikkea, mitä tila oli heille antanut: runsaita satoja, luonnonläheisyyttä, elannon koko perheelle ja rakkaan kodin.

Aina kun Gun ajoi pihamaalle ja näki laajennetun kotitalon – joka oli alun alkaen ollut pelkkä pikkuinen, Ingemarin vanhemmilta heidän hoidettavakseen siirtynyt mökki – ja suuren navetan, heidän ostamansa naapuritontin, perennapenkit ja huolella hoidetun kasvimaan, sydän paisui rinnassa siitä tiedosta, että Ingemar ja hän olivat luoneet tämän kaiken. Mitään tästä ei olisi olemassa ilman heitä.

Vaivaa he olivat kyllä saaneet nähdä, ja Gun valehtelisi jos väittäisi, ettei katunut mitään. Ettei häpeäisi mitään, ettei olemassa olisi sellaistaakin, mikä ei saisi ikinä paljastua muille. Elämää oli mahdoton elää alusta loppuun virheitä tekemättä, mutta hän toivoi hartaasti saavansa omansa anteeksi, kun aika koittaisi.

Gun kaivoi taskustaan nenäliinaa ja löysi sen juuri, kun jotain ilmestyi näkyviin pienen poukaman toisella puolella. Metsästä rynnisti nuori, mustiin pukeutunut nainen. Gun ajatteli ensin naisen olevan lenkillä, mutta ymmärsi nopeasti, että jokin oli pielessä. Nainen juoksi omituisen lujaa ja näytti pakenevan jotain.

Gun tuijotti naista, joka lähestyi vesirajaa. Nainen eteni etelään päin kuin olisi aikeissa kiertää järven, mutta sitten mäntymetsästä kuului jotakin, mikä sai hänet vaihtamaan suuntaa ja juoksemaan jälle.

»Hei!» Gun huusi ja heilutti kättään. Pakkasta oli ollut hädin tuskin viikon ajan, ja jää oli vielä ohutta.

Nainen ei kuitenkaan pysähtynyt, ja mitä pidemmälle hän ehti, sitä enemmän Gunia alkoi huolettaa.

»Hei!» Gun huusi taas. »Jää ei kannan!»

Nainen ei ollut kovin kaukana muttei silti tuntunut kuulevan vaan jatkoi yritystään oikaista järven yli.

Sydän lepatti Gunin rinnassa. Hän viittoi tuntematonta juoksijaa palaamaan takaisin, mutta nainen hidasti ja kääntyi vasta poukaman keskellä. Hän tähyili metsikköön, vaikka siellä ei Gunin mielestä näkynyt yhtään mitään.

Gun huusi naiselle taas. »Varo! Jää voi pettää!»

Hengityksestä syntyi ilmaan pieniä höyrypilviä, ja Gun horjahti. Ikä muistutti itsestään, painoi häntä maahan kuin vahva käsi. Mitä vaihtoehtoja hänellä oli, kun toiseen ei saanut kontaktia? Nainen ei tuntunut kuulevan, vaikka Gun kuinka huusi, ja jos hän vain huitoi, sen voisi tulkita kehotukseksi jatkaa kohti. Gun ei kuitenkaan pystynyt irrottamaan katsettaan pakenijasta ja näki nyt jotain muutakin. Nainen kätki kasvot käsiinsä ja pyörähti ympäri. Hän vaikutti lähinnä hämmentyneeltä. Ehkä hän oli ollut onnettomuudessa ja eksynyt. Metsän läpi kulki tie, jolla ihmiset ajoivat usein aivan liian lujaa. Olisiko siellä voinut sattua jotakin?

Nainen eteni taas muutaman askeleen, eikä Gun voinut kuin katsella tumput suorina. Ellei tuntematon pian lähtisi takaisin päin, hän olisi suuressa vaarassa pudota jäihin, eikä Gun voisi auttaa häntä mitenkään.

Pakokauhu virisi Gunin rinnassa. Eikö nainen ymmärtänyt olevansa hengenvaarassa? Kyyneleet kihosivat silmiin. Mitä Gun tekisi, pitäisikö soittaa apua? Mutta kuka tänne ehtisi ajoissa? Lopulta hän päätti lähteä itse järvelle. Jos naiseen saisi puheyhteyden, hänet voisi ehkä ohjata oikealle reitille ja pelastaa veden varaan joutumiselta.

Gun astui varovasti jäälle, joka peitti tummaa vettä kuin kalvo. Jää oli liukas, ja hänen suustaan pääsi lannistunut huokaus. Oli jollain tapaa nöyryyttävää, kun omaan ruumiiseen ei enää voinut luottaa ja joutui jo lähtökohtaisesti olettamaan, että nyt kävisi huonosti.

Järven ympärillä oli täysin hiljaista, kuin koko maailma olisi pidättänyt hengitystään. Puihin puhalteli pieni tuulenvire, mutta muuten metsä oli vaiti.

Gun otti muutaman haparoivan askeleen. Hän oli vieläkin aivan rannan tuntumassa, missä vesi oli matalinta.

Jostain kaukaa kuului vaimeaa natinaa. Ääni tuntui kii-rivän poukamaa pitkin, kuin värähtelynä järven jäätyneessä vedessä, ja Gun tiesi, mitä se tarkoitti.

»Varo!» hän huusi täyttä kurkkua, mutta jään pettäessä kaikki kävi niin nopeasti, ettei hän ehtinyt silmäänsä räpäyttää.

Nainen katosi järven syvyyksiin hetkessä.

Ja Gun seiso i niillä sijoillaan tutisevin jaloin, voimatta auttaa.

1

Tiistai 7. tammikuuta

»ONKO KAIKKI HYVIN?» Kent Holmström kysyi ja risti kädet eteensä pöydälle. Mies muistutti vanhanaikaisissa terässankaisissa silmälaseissaan ja ruskeakuvioisessa neulepaidassaan enemmän yläasteaikojen vanhaa opettajaa kuin vakavien rikosten yksikön pomoa.

»Totta kai.»

Kent nojautui pöydän ylle ja katsoi häntä luottamusta hakien.

»Tahdon tehdä selväksi, että ne tapahtumat jäävät meidän välillemme. Asia ei kuulu kenellekään muulle. Nyt aloitetaan alusta.»

Fredrika Storm nyökkäsi. Hänen edellinen esihenkilönsä oli kehottanut häntä iloitsemaan siitä, ettei häntä ollut alennettu tapahtuneen takia, mutta välillä hän mielti, olisiko niin kuitenkin ollut parempi. Tätä kaikkea olisi ollut helpompi käsitellä, jos seuraukset olisivat olleet selvät.

»Miltä tuntuu olla taas Skånessa?» Ääni oli ystävällinen ja kasvojen ilme vilpittömän kiinnostunut. Fredrikan hyvä ystävä Nils-Eric Lilja oli sanonut, että Kent muistutti väsynyttä labradorinnoutajaa ja oli johtajaksi aivan liian flegmaattinen.

»Hyvältä», Fredrika vastasi ja yritti olla hymyilemättä, kun Kent raapi partaansa. Nils-Ericin naljailu yhteisistä kolle-

goista harvemmin huvitti, mutta uudessa pomossa todella oli jotain koiramaista.

»Oletko saanut avaimet ja kaikki varusteet?»

»Joo.»

Pienen hetken Fredrika toivoi, että vastapäätä olisi istunut Nils-Eric. Juuri Nils-Eric oli kannustanut Fredrikaa hakemaan työpaikkaa Lundista, sillä hän oli uskonut maisemavaihdoksen tekevän ystävälleen hyvää. Ensin Fredrika oli pitänyt ajatuksesta, koska oli muutenkin saanut Tukholmasta tarpeekseen. Viime kuukaudet olivat kuluneet kuin tyhjiössä, ja hän oli vain odottanut, että pääsisi taas tekemään töitä, mutta nyt kun hän istui tässä, jokin hänen sisällään tuntui hangoittelevan vastaan eikä hän ollutkaan varma, oliko todella valmis.

»On ilo saada tänne rikostutkija, jolla on näin hienot meriitit. Muut tulevat pian. Oletko ehtinyt jutella kenenkään kanssa?»

»Brita esitteli minut», Fredrika sanoi, vaikka oli tervehtinyt ainoastaan Bengt Rungea, vanhempaa poliisia, jolla oli iso harmaa parta ja joka oli ilmoittanut, että häntä sai kutsua Blixteniksi.

»Mainiota», Kent vastasi ja alkoi kerätä papereitaan. »Meillä on täällä hyvä porukka, viihdyt varmasti. Ja jos jokin askarruttaa, minulle voi aina kertoa.»

»Kiitos.»

Fredrika painoi kädet Britan antaman kahvimukin ympärille ja tunsu niskansa jäykistyvän nähdessään muiden ryhmäläisten maleksivan kokoushuoneeseen. Hyvän ensivaikutelman antaminen ei ollut koskaan luonnistunut häneltä, ja hän oli mielestään parhaimmillaankin sellainen tyyppi, johon tottui ajan kanssa.

Pitkä mies, jolla oli siistit tummat hiukset ja leveä hymy, ojensi kätensä.

»Dragan Popovic.»

»Fredrika Storm.»

»Ja minä olen Helmi Mäkinen», sanoi nainen miehen takaa. »Tervetuloa! Nils-Eric Lilja ilmeisesti suositteli sinua.»

Fredrika vilkaisi muita huoneessa olijoita. Nils-Eric oli työskennellyt piirin aluepäällikkönä viime kesään asti, mutta elokuussa hän oli yllättäen lopettanut ja jäänyt eläkkeelle ennen aikojaan. Hän ei ollut kertonut syytä, mutta rivien välistä Fredrika oli ymmärtänyt, ettei hän ollut lähtenyt omasta tahdostaan.

»Hän oli ohjaajani poliisikorkeakoulussa.»

»Et sinä Lasse Stormille ole sukua, sille pikajuoksijalle?»
Dragan kysyi.

Kun Fredrika nosti katseensa uuteen työkaveriinsa, hän tajusi, että Dragan oli varmasti ainakin kaksimetrinen.

»Lasse on minun setäni.»

»Kerro terveisiä, että näin hänen EM-juoksunsa telkkarista.»

»Ai jaa. Sepä hauskaa.»

Dragan oli sanomaisillaan jotain muutakin, kun huoneeseen saapui vielä kaksi poliisia.

»Tässä on uusi kollegamme, Fredrika Storm», Helmi sanoi pirtsakasti. »Ja tässä ovat Niclas Bergström ja Natalie Becker.»

Miespuolinen työkaveri nyökkäsi tervehdykseksi. Vaaleat hiukset korostivat ruskettunutta ihoa, ja Fredrika ajatteli, että Niclas Bergström oli varmaankin viettänyt joulun ulkomailla. Hartiat olivat leveät, Niclas selvästi myös viihtyi kuntosalilla.

Fredrika ojensi kätensä, ja kun Niclas tarttui siihen, tämän huulet kiristyivät hieman.

»I... ihan Niclas vaan», mies änkytti ja katsahti Fredrikaa epävarmasti.

»Becker», nainen sanoi ja istuutui alas. Hän oli monella tapaa Niclaksen täysi vastakohta: pieni ja hento, kalpeat kasvot ja pitkät, punertavat hiukset.

Kent meni ovelle ja vinkkasi Bengt Blixten Rungen sisään.

»Ajattelin että sinäkin voisit tulla käymään, jos ehdit.»

Fredrika tarkasteli Kentiä vaiti. Hän oli tottunut jämäkään johtamiseen, mutta Kentin ohjeistus kuulosti enemmän ehdotukselta kuin käskyltä.

Pomo hymyili huomattaessaan Fredrikan katsovan häntä.

»Jaamme Bengtin toisen tutkintaryhmän kanssa. Meillä on täällä vähän tällaiset erikoisjärjestelyt, joten minä johdan molempia.»

»Sitä kutsutaan säästämiseksi», Helmi sanoi. »Sen takia minäkin olen sivutoiminen IT-asiantuntija. Mutta eipä siinä mitään, yhteispeli on valttia.»

Fredrika pani merkille Helmin huolella lakatut kynnet ja piilotti omat halkeilleet kyntensä pöydän alle.

Kent vilkaisi kelloa, joka oli viisi yli kymmenen.

»Onko kukaan nähnyt Henryä?»

Samassa huoneeseen astui ruskeaan tweedpukuun ja liiviin pukeutunut mies. Kihara tukka oli pystyssä, ja vaikka mies oli myöhässä, hän pysähtyi Fredrikan kohdalla, katsoi uutta kollegaansa tiiviisti ja ojensi kätensä.

»Henry Calment. Hauska tutustua.»

Kent selvitteli kurkkuaan.

»No niin, hyvä, nyt ovat kaikki tainneet tavata uuden vahvistuksemme, Fredrika Stormin. Lämpimästi tervetuloa vakaviin rikoksiin, työryhmään B.»

»Kaksi», Helmi korjasi. »Mehän päätimme kutsua tätä työryhmä kakkoseksi.»

»Ai niin, totta kai. Anteeksi, tietenkään te ette ole mikään B-ryhmä, se oli hallinnon moka.»

»Se ja sama», Becker sanoi. »Mentäisiinkö jo asiaan, Niclaksella ja minulla on kädet täynnä töitä.»

»Aivan. Klosters Fäladin ryöstö. Miten sen kanssa menee?»

Niclas ryhdistäytyi.

»Me ke... keräämme edelleen silminnäkijöiden havainnot. Helmi ja Dragan auttavat.»

»Minä olen lähdössä sairaalaan jututtamaan Beataa. Uhriasiis», Helmi selvensi.

»Eikö häntä ole vielä kuultu?»

»Yritin eilen, mutta hän oli ihan tolaltaan», Helmi sanoi ja kääntyi Fredrikan puoleen. »Hänen kotiinsa murtauduttiin myöhään sunnuntai-iltana. Varkaat sitoivat hänet tuoliin ja jättivät loppuyöksi siihen. Hän on kahdeksankymmentäyhdeksän eikä saanut apua ennen kuin kotipalvelusta tultiin käymään kymmenen aikoihin.»

»Onko hänellä fyysisiä vammoja?» Kent kysyi.

»Hän kylmettyi, koska päällä oli pelkkä yöpaita, ja kehossa on kipuja ja mustelmia kohdissa, joista hänet oli sidottu», Helmi sanoi ohuella äänellä.

Dragan laski kätensä Helmin kädelle.

»Hän selviää kyllä.»

»Se on laiha lohtu, kun vointi on mikä on.»

»Okei», Kent sanoi. »Mikä on seuraava askel?»

»Helmi auttaa meitä tarkastamaan alueen valvontakamerat, ja Blixten selvittää vastaavanlaisia ryöstöjä», Becker sanoi.

»Hyvä. Äsken tuli tieto hukkumisonnettomuudesta, mutta Henry ja Fredrika saavat lähteä hoitamaan sitä, niin te muut voitte keskittyä ryöstöön. Ylityöt on tavalliseen tapaan hyväksyttävä minulla.»

Fredrika päästi pienen huokauksen. Henry vaikutti oudolta ja oli arvatenkin joutunut yksiin hänen kanssaan, koska kukaan muu ei halunnut Henryä parikseen. Mies katseli ikkunasta ulos hajamielisen oloisena eikä ollut edes pyytänyt myöhästymistään anteeksi. Lisäksi hän pukeutui kuin mikäkin 1800-luvun etsivä. Fredrika oli pyrkinyt sopeutumaan joukkoon merkittävän osan elämästään ja häkeltyi aina kohdatessaan ihmisiä, joiden tavoite oli pikemminkin erottautuminen. Ryhmä vaikutti ylipäätään sekalaiselta seurakunnalta. Ehkä nimi ei sittenkään ollut mikään hallinnon moka.

»Minne me menemme?» Henry kysyi.

»Vombsjönille. Siellä on nainen pudonnut jäihin. Päivystys on kerännyt teille kaiken saatavilla olevan tiedon», Kent sanoi ja ojensi Henrylle paperin.

»Sinne on kolmisenkymmentä kilometriä», Henry totesi.
»Emme taida ehtiä lounaaksi takaisin.»

»Niin, ette välttämättä», Kent vastasi kärsivällisesti. »Jos teillä ei ole enempää kysymyksiä, ehdotan että ryhdytään hommiin.»

»Minun on tärkeä syödä säännöllisesti», Henry selitti ja alkoi silmäillä paperia muiden lähtiessä huoneesta.

Helmi laski käden Fredrikan olalle ja puristi kevyesti.

»Onnea matkaan.»

»Kiitos.» Toivotus saattoi tulla tarpeeseen, Fredrika ajatteli vaisuna. Vuosien varrella oli toki tullut tehtyä töitä monenlaisten hiihtäjien kanssa, mutta tällä tapauksella oli potentiaalia ponkaista suoraan listan kärkeen.

Hän harkitsi kertovansa, että oli asunut lapsuutensa Harlösassa aivan Vombsjönin lähellä, mutta päätti vielä odottaa.

»Lähdetäänpä sitten», Henry sanoi. »Voitko sinä ajaa?»

»Toki.»

»Hienoa.» Henry naputteli ohimoaan. »Ajatus kulkee paremmin, kun ei tarvitse keskittyä moneen asiaan yhtä aikaa», hän sanoi ja nousi seisomaan. »Käyn vain hakemassa pari juttua, nähdään parkkihallissa.»

Mitähän juttuja, Fredrika ajatteli. Hatun, piipun ja suurenuslasin?

Henryn lähdettyä hän katsoi Kentiä, joka nyökkäsi hänelle rohkaisevasti.

»Henry on hyvä poliisi, kunhan annat hänelle mahdollisuuden. Ja olkaa yhteydessä, jos tarvitsette apua.»

»Okei», Fredrika vastasi ja ajatteli, ettei varsinaisesti ollut mikään työpariarpaisten ykköspalkinto itseään. Ensin hyllytettynä ja sitten sairauslomalla ollessaan hän oli pohti-

nut, aikoisiko todella jatkaa poliisina. Hän oli vasta kolmekymmentäkolme ja voisi vielä muuttaa suuntaa. Hetken hän oli harkinnut opiskelevansa sairaanhoitajaksi, mutta koulunpenkille palaaminen ei houkutellut yhtään, ei myöskään vielä entisestään kasvava opintolaina, jota hän ei pystyisi ikinä maksamaan pois. Hallinnon puolelta voisi ehkä saada töitä, papereiden pyörittelyä, mutta siihen hän luultavasti kyllästyisi nopeasti. Sitten oli tietenkin myös maatila. Isä ei ilahtuisi mistään enempää kuin siitä, että tytär muuttaisi takaisin kotiin ja ryhtyisi työskentelemään omalle perheelleen vieraiden sijaan, Fredrika ajatteli ilottomasti, mutta hätäisti ajatuksen nopeasti mielestään.

PALUU KOTIIN EPÄILTYJEN KESKELLE.

Kylmänä talviaamuna nuori nainen juoksee pakokauhun vallassa järvelle, vajoaa jäihin ja hukkuu. Siipeensä saanut rikostutkija Fredrika Storm on palannut vastikään kotiseudulleen Skåneen ja alkaa tutkia tapausta tuoreen kollegansa Henry Calmentin kanssa. Harlösan pikkukylän asukkaat eivät tunnu tietävän erakkomaisesta vainajasta mitään. Tummat pilvet kerääntyvät metsämaiseman ylle, kun johtolangat vievät kohti Fredrikan äitiä, joka katosi jälkiä jättämättä kaksikymmentä vuotta aiemmin. Mitä synkkiä salaisuuksia suku on kaikki nämä vuodet piilotellut?

Menestyskirjailija Frida Skybäckin uusi dekkarisarja alkaa.

»Hyvin kirjoitettua syrjäseutujen noiria.»

BTJ

